FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

fremsat den 21. marts 2002 [1]

1. Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har anmodet Domstolen om at fastslå, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 11 i Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer [2] (herefter »direktivet«), idet den ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger inden for den fastsatte frist.

2. Denne bestemmelse pålægger medlemsstaterne en forpligtelse til at sikre, at virksomheder, hvor farlige stoffer forekommer i bestemte mængder [3], udarbejder interne beredskabsplaner og giver de nødvendige oplysninger, således at de kompetente myndigheder kan udarbejde eksterne beredskabsplaner.

3. Medlemsstaterne skulle sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet senest den 4. februar 1999 [4].

4. Den sagsøgte medlemsstat har erkendt både under den administrative procedure [5] og over for Domstolen [6], at enkelte for-

1 — Originalsprog: spansk.

2 — EFT 1997 L 10, s. 13.
Selv om Kommissionen i stævningen har anført tilsidesættelse af forpligtelserne i direktivet som helhed »og særligt direktivets artikel 11«, har den i replikken præciseret, at »påstanden angår manglende gennemførelse af artikel 11«.

3 — Artikel 9 sammenholdt med artikel 2, stk. 1.

4 — Artikel 24 gav dem maksimalt 24 måneder fra direktivets ikrafttræden. I henhold til artikel 25 trådte direktivet i kraft den 3.2.1997, hvorfor den fastsatte frist udløb samme dato i 1999.

5 — Meddelelse af 20.7.2000 fremsendt med skrivelse af 3.8.2000 (jf. dokument VI i bilagene til stævningen).

6 — Jf. punkt 2 i svarskriftet.

anstaltninger til gennemførelse af direktivets artikel 11 i national ret ikke var blevet vedtaget inden for den i den begrundede udtalelse fastsatte frist for så vidt angår delstaterne Mecklenburg-Vorpommern, Niedersachsen, Rheinland-Pfalz, Sachsen, Sachsen-Anhalt og Schleswig-Holstein.

5. Den tyske regerings accept af de faktiske omstændigheder i sagen betyder, at den påståede tilsidesættelse af forpligtelserne er ubestridt, hvorfor det er uden relevans, at procedurerne for vedtagelse af de bestemmelser, der er nødvendige for gennemførelsen, nu befinder sig på et fremskredent stadium, da spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger traktatbrud, vurderes ved udløbet af fristen i den begrundede udtalelse [7].

6. De argumenter, som Forbundsrepublikken Tyskland har anført i svarskriftet, ændrer ikke denne vurdering.

7. Den vanskelige karakter af de foranstaltninger, der er nødvendige til gennemførelse af direktivet både føderalt og på delstatsniveau, og den omstændighed, at den tyske regering gentagne gange har mindet delstatsmyndighederne om den hastende karakter af gennemførelsen, er uden relevans.

8. For det første er disse vanskeligheder allerede blevet taget i betragtning af fællesskabslovgiver, da fristen, inden for hvilken medlemsstaterne skal gennemføre direktivet, blev fastsat — en procedure som Forbundsrepublikken Tyskland har været involveret i, hvorfor den havde kendskab til fristen for gennemførelse af direktivet i national ret.

9. For det andet kan en medlemsstat ikke påberåbe sig vanskeligheder, der viser sig ved gennemførelsen af fællesskabsret, som begrundelse for ensidigt at undlade at

7 — Jf. bl.a. dom af 25.11.1999, sag C-96/98, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 8531, præmis 19, og af 12.12.2000, sag C-435/99, Kommissionen mod Portugal, Sml. I, s. 11179, præmis 16.

overholde sine forpligtelser [8] eller dens egne institutionelle særegenheder [9].

10. De »særlige omstændigheder«, som den sagsøgte regering har anført, kan således ikke berettige, at artikel 10 EF og princippet om loyalt samarbejde, der ligger til grund herfor, finder anvendelse således som påberåbt i svarskriftet. Kommissionen og medlemsstaterne skal arbejde sammen efter bedste evne under fuldstændig efterlevelse af traktatens bestemmelser og afledt ret, hvilket forbyder individuelle undtagelser til fordel for en medlemsstat fra forpligtelser, der finder anvendelse på alle [10]. Domstolen har anvendt dette princip, når der var tale om gennemførelse af bestemte kommissionsbeslutninger med kun en adressat [11], men mig bekendt har den aldrig gjort det til fordel for en af flere personer, der er underlagt den samme retsakt eller bestemmelse.

11. Det fremgår af de foregående betragtninger, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser som påstået, og at Kommissionen derfor bør gives medhold.

12. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, bør det pålægges den sagsøgte medlemsstat at betale sagens omkostninger [12].

8 — Jf. dom af 7.2.1979, sag 128/78, Kommissionen med Det Forenede Kongerige, Sml. s. 419, præmis 10, af 19.2.1991, sag C-374/89, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 367, præmis 10, og af 23.3.2000, sag C-327/98, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 1851, præmis 21.

9 — Jf. dom af 6.7.1995, sag C-259/94, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 1947, præmis 5, af 25.11.1998, sag C-214/96, Kommissionen mod Spanien, Sml. I, s. 7661, præmis 18, af 18.3.1999, sag C-166/97, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 1719, præmis 13, og af 17.1.2002, sag C-423/00, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 593, præmis 16.

10 — Derudover kunne Kommissionen næppe — selv hvis det kun var for en medlemsstat — fravige en bestemmelse, der er godkendt af Rådet.

11 — Jf. dom af 2.2.1989, sag 94/87, Kommissionen mod Tyskland, Sml. s. 175, præmis 9, af 27.6.2000, sag C-404/97, Kommissionen mod Portugal, Sml. I, s. 4897, præmis 40, og af 22.3.2001, sag C-261/99, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 2537, præmis 24.

12 — Kodificeret udgave offentliggjort i EFT 2001 C 34, s. 1.

Forslag til afgørelse

13. Jeg foreslår Domstolen at give Kommissionen medhold og træffe følgende afgørelse:

1) Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 11 i Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer, idet den ikke inden for den i artikel 24 fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre direktivet i national ret.

2) Forbundsrepublikken Tyskland betaler sagens omkostninger.